

COMMENTAAR

DIJKSTRA¹

FORMEEL BELASTINGRECHT

Hoe kun je als belanghebbende (in casu) beweren in goed vertrouwen te hebben gehandeld en tegelijkertijd stellen dat de zoneborden onduidelijk zijn? Het lijkt mij "t één of 't ander". Als je in goed vertrouwen hebt gehandeld, dan twijfelde je, neem ik aan, niet aan de zoneborden. Als de borden onduidelijk zijn, dan had je geen reden om in goed vertrouwen te handelen.

Wat er ook meer van zij, de rechtbank oordeelt terecht dat noch het één noch het ander de belastingplichtige ontslaat van zijn onderzoeksplicht. De jurisprudentie op dit punt lijkt inmiddels niet meer aan te slepen: van kapotte parkeerautomaten (Hof Amsterdam 17 juli 2018, nr. 17/00585, NTFR 2018/2512) tot vage borden en signalering (Hof Arnhem-Leeuwarden 12 november 2019, nr. 18/00702, NTFR 2019/3120). Of, zoals belanghebbende in onderhavige zaak stelt, onduidelijke zones. Van belanghebbende mag worden gevraagd dat hij voordat hij parkeert, nagaat wat borden of parkeerautomaten van hem vragen (Hof Amsterdam 23 januari 2018, nr. 17/00001, NTFR 2018/1254). Steeds ligt het op de weg van de parkeerder om nader onderzoek te doen naar het bestaan van een ontheffing of vrijstelling binnen een betaald-parkerenzone (Rechtbank Zeeland-West-Brabant 7 juni 2016, nr. 15/6164, NTFR 2016/3105). Of zoals de rechter het formuleert in onderhavige zaak: 'Naar het oordeel van de rechtbank valt onder deze onderzoeksplicht ook de verantwoordelijkheid van de parkeerder om uit te zoeken in welke zone is geparkeerd en om de juiste zone in een parkeerapp te selecteren. De omstandigheid dat belanghebbende door de verkeerde zone te selecteren te weinig parkeerbelasting heeft voldaan, komt voor zijn rekening en risico' (r.o. 6).

Vervolgens merkt de rechtbank op – en dat is zeker niet ten overvloede – dat aan het kenbaarheidsvereiste is voldaan (r.o. 7). Ook daarover is immers veel jurisprudentie. Want hoever reikt de onderzoeksplicht van de parkeerder en waar begint (of eindigt) de plicht van de heffingsambtenaar als het gaat om de kenbaarheid van de verschuldigdheid? In casu ligt dat gelukkig niet erg ingewikkeld: de foto's spreken voor zich. Belanghebbende kon het zonebord vanuit de richting waar hij vandaan kwam gewoon zien. Het zal echter niet de laatste keer zijn geweest dat de rechter zich een weg moet banen tussen enerzijds de onderzoeksplicht en anderzijds het kenbaarheidsvereiste.

NTFR 2021/4311

Formeel belastingrecht

Geen correctie van aangifte als controle voortvloeit uit risicoselectie op basis van afkomst*Hoge Raad 10 december 2021, 20/02304*

ECLI:NL:HR:2021:1748

Belastingjaar/tijdvak: 2014

Wetsartikelen: Art. 47, AWR; Art. 30fc,

AWR

Samenvatting

Belanghebbende heeft kosten in verband met alimentatie en zorg in aftrek gebracht. De inspecteur heeft daarover informatie opgevraagd. Na reactie van belanghebbende heeft de inspecteur aftrek deels geweigerd. Volgens Hof Den Haag mocht de inspecteur deze informatie opvragen en had belanghebbende geen recht op een hogere aftrek. In cassatie klaagt belanghebbende erover dat de belastingrente in strijd is met art. 1 EP doordat deze rente 4% bedraagt terwijl de wettelijke rente 3% bedraagt. Volgens de Hoge Raad faalt deze klacht. In dit geval is namelijk over een veel kortere periode rente in rekening gebracht dan wettelijk mogelijk was, zodat al voldoende rechtsherstel is geboden voor een eventuele strijdigheid van het systeem van belastingrente met art. 1 EP. De (feitelijke) klacht van belanghebbende over project 1043 en het gebruik van databank FSV is voor het eerst in cassatie aangevoerd, zodat de Hoge Raad daarover niet kan oordelen. Niettemin formuleert de Hoge Raad ten overvloede enige algemene uitgangspunten. Indien de inspecteur constateert dat ten onrechte aftrekposten zijn opgevoerd, mag hij ook onderzoek doen naar aangiften van eerdere en latere jaren. Dat mag hij ook doen als gegevens zijn opgeslagen in een bestand en deze gegevensverwerking onrechtmatig is. Tot een verlaging van de aanslag kan dat dus niet leiden. Evenmin kan de belastingrechter een schadevergoeding toekennen. Alleen als de controle van de aangifte voortvloeit uit een risicoselectie op basis van afkomst, geaardheid of geloofsovertuiging, kan het gebruik van hetgeen bij die controle aan het licht is gekomen ontoelaatbaar worden geacht. De aangifte mag op die punten dan niet worden gecorrigeerd.

Feiten

2.1 Belanghebbende heeft voor het jaar 2014 aangifte in de inkomstenbelasting/premie volksverzekeringen (hierna: IB/PVV) gedaan. Daarin heeft zij kosten in verband met alimentatie en specifieke zorgkosten in aftrek gebracht.

2.2 Voorafgaand aan het opleggen van de aanslag IB/PVV voor het jaar 2014 heeft de inspecteur aan belanghebbende informatie gevraagd over die kosten. Die vragen zijn gesteld bij brief van 1 november 2016, met kenmerk B/CA-UPB/16/171 1043-2014-3.

1 Mr. drs. C. M. Dijkstra is docent ethiek en recht aan de Haagse Hogeschool.

2.3 Nadat belanghebbende op dat verzoek had gereageerd, heeft de Inspecteur op 29 juni 2017 de aanslag in de IB/PVV voor het jaar 2014 opgelegd. Daarbij is de aftrek voor kosten in verband met alimentatie geweigerd en de aftrek voor specifieke zorgkosten lager vastgesteld dan in de aangifte was vermeld.

Geschil

3.1 Voor het Hof was in geschil of de aanslag in de IB/PVV voor het jaar 2014 tot een te hoog bedrag is vastgesteld en of de Inspecteur in strijd heeft gehandeld met enig beginsel van behoorlijk bestuur door bij belanghebbende informatie op te vragen over de in aftrek gebrachte kosten.

3.2 Het Hof heeft de uitspraak van de Rechtbank gevolgd waarin is vooropgesteld dat op belanghebbende de last rust aannemelijk te maken dat zij recht heeft op de aftrekposten die zij in haar aangifte in mindering heeft gebracht op haar inkomen. De Inspecteur mag in dat verband informatie opvragen bij belanghebbende. Er is niet in strijd met enig beginsel van behoorlijk bestuur gehandeld, aldus het Hof.

3.3 Voorts heeft het Hof geoordeeld dat belanghebbende geen recht heeft op een hogere aftrek dan de aftrek die de Inspecteur heeft toegestaan.

3.4 Het Hof heeft de bezwaren van belanghebbende tegen de in rekening gebrachte belastingrente verworpen met verwijzing naar hetgeen de Rechtbank daarover had geoordeeld. Dat oordeel luidt dat de in rekening gebrachte belastingrente in het voordeel van belanghebbende door de Inspecteur is beperkt tot 19 weken na het indienen van de aangifte, hoewel bij de aanslag is afgeweken van de aangifte, en dat terecht en niet naar een te hoog bedrag belastingrente in rekening is gebracht.

Rechtsoverwegingen

De berekening van de aanslag.

4.1.1 Belanghebbende komt met zeven klachten op tegen het oordeel van het Hof. De tweede, de derde, de vijfde en de zevende klacht zijn gericht tegen het hiervoor in 3.3 weergegeven oordeel. Deze klachten kunnen niet tot cassatie leiden. Datzelfde geldt voor de zesde klacht. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81, lid 1, van de Wet op de rechterlijke organisatie (hierna: Wet RO)).

4.1.2 Uit het voorgaande volgt dat de aanslag juist is berekend.

Belastingrente

4.2.1 De vierde klacht is gericht tegen het hiervoor in 3.4 weergegeven oordeel van het Hof. De klacht behelst dat het Hof had moeten oordelen dat de hoogte van de belastingrente in strijd is met artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM (hierna: EP) doordat wettelijk voor die rente een ondergrens van vier procent is vastgesteld terwijl de wettelijke rente in werkelijkheid drie procent is.

4.2.2 Het Hof heeft bij zijn beoordeling van de rechtmatigheid van de aan belanghebbende in rekening gebrachte belastingrente in aanmerking genomen dat die rente over een veel kortere periode in rekening is gebracht dan voortvloeit uit de wet. De rente is ten onrechte op de voet van artikel 30fc, lid 3, AWR berekend over de periode van 1 juli 2015 tot en met 12 mei 2016 (19 weken na de datum van ontvangst van de aangifte). Uit artikel 30fc, lid 2, AWR,

in samenhang gelezen met artikel 9, lid 1, Invorderingswet 1990, vloeit echter voort dat belastingrente zou moeten worden berekend tot 6 weken na dagtekening van het aanslagbiljet, dus tot 9 augustus 2017. Het gegeven dat aan belanghebbende over een zo veel kortere periode rente in rekening is gebracht dan uit de wet voortvloeit, brengt in dit geval mee dat aan haar al rechtsherstel is geboden voor een eventuele strijdigheid van het systeem van berekenen van belastingrente met artikel 1 EP, zoals door belanghebbende gesteld. Het Hof heeft daarom terecht geoordeeld dat de aan belanghebbende in rekening gebrachte belastingrente niet te hoog is. De klacht faalt.

Project 1043 en de databank FSV.

4.3.1 De eerste klacht is gericht tegen het hiervoor in 3.2 weergegeven oordeel van het Hof. De klacht betoogt onder meer dat het Hof ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het zogenoemde project 1043 van de Belastingdienst. Volgens de klacht is dat project gebaseerd op een risicoselectie en kan de inspecteur bij de behandeling van een aangifte IB/PVV daaraan een code (AKI 1043) geven die ertoe leidt dat de aangiften de komende vijf jaar worden uitgeworpen voor controle, waarna de resultaten van die controles (tot begin 2018) worden vastgelegd in een databank genaamd 'Fraude Signalering Voorziening' (hierna: databank FSV). Een van de factoren voor de risicoselectie in project 1043 is het opvoeren van hoge zorgkosten in de aangifte. Belanghebbende is inmiddels op grond van dit project 1043 uitgevraagd over de aangiften voor de jaren 2013 tot en met 2017. In de klacht wordt voorts betoogd dat uit de bevindingen van een door KPMG ingesteld onderzoek blijkt dat het bijhouden van de databank FSV in strijd is met de Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) en beginselen van behoorlijk bestuur. Deze vorm van fraudebestrijding door de Belastingdienst is daarom onrechtmatig, en mag dus niet als basis dienen voor de correctie van de aangifte, aldus de klacht.

4.3.2 De klacht van belanghebbende over project 1043, de databank FSV en het gebruik ervan jegens haar, is niet bij het Hof, maar voor het eerst in cassatie aangevoerd. Voor de beoordeling van de gegrondheid van deze klacht is een feitelijk onderzoek nodig naar de inhoud van project 1043, de databank FSV en het gebruik ervan jegens belanghebbende. Zo'n onderzoek kan de Hoge Raad niet verrichten. De Hoge Raad moet namelijk op grond van artikel 79 Wet RO in beginsel uitgaan van de feiten zoals die in de bestreden uitspraak zijn vastgelegd. De Hoge Raad mag, afgezien van bijzondere situaties die hier niet aan de orde zijn, zijn beslissing niet baseren op feiten die voor het eerst in cassatie zijn aangevoerd.

4.3.3 Een dergelijk onderzoek kan wel worden verricht door een feitenrechter, zoals het Hof. Omdat echter belanghebbende haar klacht over project 1043, de databank FSV en het gebruik ervan jegens haar niet bij het Hof naar voren heeft gebracht, kan de Hoge Raad niet oordelen dat het Hof een onderzoek daarnaar ten onrechte achterwege heeft gelaten. Dit heeft tot gevolg dat de eerste klacht niet kan leiden tot vernietiging van de uitspraak van het Hof.

4.4 Hetgeen hiervoor is overwogen, leidt tot het oordeel dat het beroep in cassatie ongegrond moet worden verklaard.

Herziening.

5.1 Uit het beroepschrift in cassatie, de conclusie van pleek, en de daarin weergegeven bronvermeldingen blijkt

dat de informatie over project 1043 en de databank FSV, waarnaar de eerste klacht verwijst, voor het overgrote deel dateert van na de datum waarop het Hof uitspraak heeft gedaan. Bovendien is ook nadien nog informatie daarover bekend gemaakt. In zoverre zijn dat feiten en omstandigheden die belanghebbende niet bij het Hof te berde had kunnen brengen, en die het Hof daarom niet heeft kunnen meewegen bij zijn oordeel als hiervoor vermeld in 3.2 over de klacht van belanghebbende dat de Inspecteur in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur heeft gehandeld door de wijze waarop hij in het kader van de controle van de aangifte informatie bij haar heeft opgevraagd.

Niet uitgesloten kan worden dat belanghebbende hierin aanleiding ziet een verzoek in te dienen tot herziening van de uitspraak van het Hof. Herziening van een onherroepelijk geworden uitspraak kan plaatsvinden op grond van feiten of omstandigheden die bij de indiener van het verzoek tot herziening vóór die uitspraak niet bekend waren en redelijkerwijs niet bekend konden zijn, en waren zij bij de bestuursrechter eerder bekend geweest, tot een andere uitspraak zouden hebben kunnen leiden. Opmerking verdient dat de Hoge Raad niet kan overzien of belanghebbende met succes een herzieningsverzoek bij het Hof zal kunnen indienen.

Algemene uitgangspunten.

5.2 Met betrekking tot de beoordeling van een eventueel verzoek om herziening van de Hofuitspraak en mede met het oog op de behandeling van klachten van andere belastingplichtigen over project 1043, de databank FSV en het gebruik ervan jegens hen, zal de Hoge Raad al in dit stadium enige uitgangspunten schetsen.

De Hoge Raad gaat hierbij uit van de veronderstelling dat het steeds gaat om situaties waarin de op de aangifte aangebrachte correcties zien op aftrekposten of andere elementen van de aanslag ter zake waarvan de bewijslast op de belastingplichtige rust. Dit heeft tot gevolg dat bewijsuitsluiting geen effectieve reactie op eventueel onrechtmatig gedrag van de inspecteur kan zijn. De belastingplichtige zou daar niets mee opschieten.

5.3 Indien een belastingplichtige in zijn aangifte een aftrekpost opvoert en bij de aanslagregeling wordt geconstateerd dat hij op die aftrek (gedeeltelijk) geen recht heeft, is het niet onrechtmatig indien de inspecteur vervolgens onderzoek gaat doen naar aangiften van eerdere jaren. Evenmin onrechtmatig is het besluit van de inspecteur om – na die constatering – de aangiften van de belastingplichtige over latere jaren te gaan controleren. Dat geldt in beginsel ook indien die constatering ertoe leidt dat gegevens van de belastingplichtige worden opgeslagen in een bestand, en zelfs indien die gegevensverwerking op zichzelf beschouwd onrechtmatig is. De rechtmatigheid van het besluit van de inspecteur om een aangifte te controleren wordt in beginsel niet aangetast door de manier waarop informatie over de belastingplichtige is verwerkt.

Dat kan anders zijn indien de controle van de aangifte voortvloeit uit een risicoselectie, een verwerking van persoonsgegevens in een databank of een gebruik van een databank waarin persoonsgegevens zijn opgeslagen, op basis van een criterium dat jegens de belastingplichtige leidt tot een schending van een grondrecht zoals een schending van

het verbod op discriminatie naar afkomst, geaardheid of geloofsovertuiging. Indien de rechter tot de bevinding komt dat zo'n uitzonderlijke situatie aan de orde is, is het niet uitgesloten dat hij daaraan de slotsom verbindt dat de controle van de aangifte van de belastingplichtige heeft plaatsgevonden op een wijze die zozeer indruist tegen hetgeen van een behoorlijk handelende overheid mag worden verwacht, dat het gebruik van hetgeen bij die controle aan het licht is gekomen onder alle omstandigheden ontoelaatbaar moet worden geacht. In dat uitzonderlijke geval komt aan de inspecteur niet de bevoegdheid toe om de aangifte van de belastingplichtige te corrigeren naar aanleiding van die bij de controle aan het licht gekomen punten. Indien een belastingplichtige gemotiveerd stelt dat de hier bedoelde uitzonderlijke situatie zich in zijn geval heeft voorgedaan, dient de inspecteur aan de belastingplichtige en de rechter de gegevens te verstrekken die voor de beoordeling hiervan van belang kunnen zijn.

5.4 Tot de hiervoor in 5.3 geschetste uitzonderlijke situaties kan niet zonder meer worden gerekend het geval waarin de Belastingdienst het recht van een belastingplichtige op bescherming van zijn persoonlijke levenssfeer heeft geschonden door gegevens van die belastingplichtige te verwerken op een wijze die door de inhoud, het gebruik of de verspreiding van de desbetreffende bestanden – eventueel op onderdelen – in strijd is met de Wet bescherming persoonsgegevens of de AVG. Indien zou worden geconstateerd dat de door deze regelingen beoogde bescherming van de persoonlijke levenssfeer door de verwerking van persoonsgegevens is geschaad, kan dat dus niet leiden tot een verlaging van een – op zichzelf gezien juist berekende – aanslag. Evenmin kan de belastingrechter in zo'n geval aan een belastingplichtige een schadevergoeding toekennen. Dat kan namelijk alleen als de aanslag onrechtmatig is. Bovendien geldt dat de belastingrechter in procedures over rijksbelastingen (met uitzondering van vennootschapsbelasting) alleen een schadevergoeding kan toekennen als het beroep tegen de aanslag gegrond is. Dat betekent dat een belastingplichtige in de hiervoor geschetste gevallen voor een eventuele schadevergoeding een afzonderlijk verzoek moet richten tot het desbetreffende bestuursorgaan en dat een eventuele procedure daarover moet worden gevoerd voor de algemene bestuursrechter of de civiele rechter.

(Volgt ongegrondverklaring.)

COMMENTAAR

VAN DER VOORT

MAARSCHALK¹

Dit arrest is interessant vanwege de overwegingen ten overvloede over het gewraakte FSV-systeem. De kern staat in rov. 5.3. Het oordeel van de Hoge Raad komt erop neer dat het besluit een aangifte te controleren in beginsel rechtmatig is, ook al vindt die plaats naar aanleiding van of op basis van onrechtmatig verwerkte gegevens. Dat kan anders zijn als de selectie van de aangifte, de verwerking of het gebruik van de gegevens plaatsvindt op basis van een criterium dat leidt tot schending van een grondrecht van de belastingplichtige, zoals het verbod op discriminatie naar afkomst, geaardheid of geloofsovertuiging; blijkbaar is niet elke schending van een grondrecht voldoende. In zo'n – volgens de Hoge Raad –

¹ Mr. A.E.H. van der Voort Maarschalk is fiscaal advocaat bij Houthoff, Amsterdam

'uitzonderlijke' situatie' is het 'niet uitgesloten' dat de rechter daaraan de slotsom verbindt dat de controle van de aangifte heeft plaatsgevonden in strijd met het zozeer-criterium (HR 1 juli 1992, ECLI:NL:HR:1992:ZC5028, BNB 1992/306 en de daarna volgende jurisprudentie). Ik neem trouwens aan dat 'uitzonderlijk' slaat op de aard van de schending, niet op de frequentie ervan. Uit het arrest blijkt namelijk niet dat de Hoge Raad bekend is met de frequentie van de door hem bedoelde grondrechtsschendingen. Zie ook de conclusie van A-G Niessen die opmerkt (par. 5.40 en 5.48) dat over de mogelijke onrechtmatigheden bij de selectie van aangiften weinig te zeggen valt.

Dat niet elke grondrechtsschending in de weg staat aan correctie van de aangifte kan ik wel begrijpen. De schending van bijvoorbeeld de privacy of het briefgeheim zijn in het kader van een juiste belastingheffing van een andere orde dan de door de Hoge Raad genoemde discriminatie naar afkomst, geartheid of geloofsovertuiging (waaraan ik schending van de vrijheid van meningsuiting nog wel zou willen toevoegen). De terughoudendheid die in 'kan' en 'niet uitgesloten' ligt besloten, kan ik nog niet goed duiden. Wanneer is het nu wel uitgesloten dat de inspecteur de bij de controle aan het licht gekomen gegevens mag gebruiken en wanneer niet? Ik begrijp wel dat de Hoge Raad de feitenrechters niet voor de voeten wil lopen bij de beoordeling van andere, nog onbekende en mogelijk feitelijk zeer uiteenlopende zaken, maar met deze overweging zijn de feitenrechters naar mijn indruk niet echt geholpen.

Ik betwijfel overigens of de terughoudendheid in de Hoge Raad bedoelde gevallen op haar plaats is. Als de selectie van de aangifte of het gebruik van de gegevens uit het FSV-systeem ten behoeve van de controle heeft plaatsgevonden met schending van het verbod op discriminatie naar afkomst, geartheid of geloofsovertuiging (of met schending van de vrijheid van meningsuiting), dan lijkt me dat zozeer indruisen tegen wat van een behoorlijk handelende overheid mag worden verwacht dat het gebruik van hetgeen aldus aan het licht is gekomen, zo niet onder alle omstandigheden dan toch in elk geval in beginsel ontoelaatbaar is.

Ik vraag nog aandacht voor de vindingrijke manier waarop de Hoge Raad in dit geval de ruimte vindt voor zijn overwegingen over het FSV-systeem. Belanghebbende had namelijk pas in cassatie aangevoerd dat haar aangifte ten onrechte op basis van de FSV voor controle was geselecteerd. Zij kon dat ook moeilijk eerder aanvoeren, omdat het nieuws over het gewraakte FSV-systeem voor het eerst in februari 2020 naar buiten werd gebracht (door *Trouw* en RTL Nieuws). Daarna werd geleidelijk steeds meer informatie over het systeem openbaar. De Hoge Raad wijst erop (rov. 5.1) dat het overgrote deel van de informatie dateert van na de hofuitspraak (op 12 juni 2020). Volgens A-G Niessen is de kwestie pas in juli 2020 onder de aandacht van het grote publiek gekomen door onderzoek van *Trouw* en RTL op basis van uit WOB-verzoeken verkregen documenten en gesprekken met ambtenaren en burgers (zie par. 4.15 van zijn conclusie). De Hoge Raad kon de voor het eerst in cassatie aangevoerde bezwaren van belanghebbende niet onderzoeken omdat daarvoor feitelijk onderzoek nodig is. Juist omdat de relevante informatie dateert van na de uitspraak, zou die wel grond kunnen vormen voor een herzieningsverzoek (rov. 5.1). Het is immers denkbaar dat door die informatie feiten en omstandigheden bekend zijn geworden die – waren zij destijds aan het hof bekend geweest

– tot een andere uitspraak van het hof zouden hebben kunnen leiden (vgl. art. 8:119 Awb). De mogelijkheid dat belanghebbende om herziening zou kunnen verzoeken grijpt de Hoge Raad aan om alvast overwegingen te wijden aan de consequenties van het gebruik van het FSV-systeem.

NTFR 2021/4312

Formeel belastingrecht

Ontneming wederrechtelijk voordeel bij fiscale grondslag voordeel niet mogelijk

Hoge Raad 23 november 2021, 19/05145

ECLI:NL:HR:2021:1703

Belastingjaar/tijdvak: 2001 - 2008

Wetsartikelen: Art. 74, AWR; Art. 36e, Sr.

Samenvatting

Belanghebbende is veroordeeld wegens gewoontewitwassen en handelen in strijd met de Wet wapens en munitie. Naast de strafzaak is een ontnemingszaak gestart. Het openbaar ministerie heeft aangevoerd dat bij ontnemingen de schatting van het wederrechtelijk voordeel kan worden gebaseerd op een eenvoudige kasopstelling. Deze bewijslastverdeling in ontnemingszaken zorgt ervoor dat het aan de veroordeelde is om de herkomst van contante gelden waarvan geen legale bron is gebleken, te verklaren. Indien deze niet kan uitleggen uit welke legale bron deze gelden zijn voortgekomen, kan worden aangenomen dat het niet anders kan zijn dan dat deze gelden uit andere strafbare feiten zijn voortgevloeid. Om welke strafbare feiten het gaat, kan dan in het midden worden gelaten (HR 4 april 2006, ECLI:NL:HR:2006:AV0397).

Belanghebbende heeft een verklaring gegeven voor het surplus aan contante inkomsten. Hij heeft gesteld dat hij vanaf zijn veertiende levensjaar inkomsten uit loodgieterswerk en vanaf zijn vijftiende levensjaar inkomsten uit incassowerkzaamheden heeft genoten, die hij niet aan de belasting heeft opgegeven. Vanaf ongeveer diezelfde tijd is hij leningen gaan verstrekken tegen hoge rentepercentages. Ook de inkomsten die hij daaruit heeft genoten, heeft hij niet aan de fiscus opgegeven. Over al deze zwarte inkomsten heeft hij geen belasting betaald.

Het hof (Hof Amsterdam 8 november 2019, nr. 23-002006-17) heeft in de strafzaak tegen belanghebbende, mede aan de hand van het strafdossier, overwogen dat de verklaring van belanghebbende niet reeds op voorhand als hoogst onwaarschijnlijk terzijde kan worden geschoven. Het hof is in de strafzaak dan ook uitgegaan van de juistheid van deze verklaring en heeft aannemelijk geacht dat belanghebbende inkomsten heeft gegenereerd uit belastingontduiking, welke inkomsten zijn vermengd met de legale inkomsten van de veroordeelde en zijn echtgenote. De overwegingen van het hof in de strafzaak strekken in de ontnemingszaak tot uitgangspunt.

Er is geen aanwijzing dat het witwassen of het wapenbezit waarvoor belanghebbende in de strafzaak is veroordeeld, hem op geld waardeerbaar voordeel heeft opgeleverd. De justitiële documentatie van belanghebbende vermeldt, uitgezonderd de onderhavige straf- en ontnemingszaak, geen justitiële contacten.